

Δημήτριος, ὁ Ἰωάννης ὁ Γεώργιος, » ἀποκρίνονται. Ὁμοίαν ἀπόκρισιν θὰ λάβῃς καὶ παρὰ παντὸς ἄλλου. Πρόδηλον ἄρα ὅτι, πλὴν τινῶν ραδιούργων, πάντες οἱ λοιποὶ περιφέρονται ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ κύκλου καὶ ἀκολουθοῦσι τὸ ἀμοιβαῖον παράδειγμα.

« Τί λοιπὸν νὰ πράξω; ἀκούω ἐρωτῶντα τὸν χειρῶνακτα. Εἶναι εὐκόλῳ ν' ἀντισταθῶ; Ἐάν δὲν συμφωνήσω μετὰ τῶν ἄλλων θὰ μὲ ὑδρίσωσι, θὰ μὲ καταμεταχειρισθῶσι, θὰ μὲ ἀποφεύγωσιν ὡς πρόβατον ψωραλέον. »

Ἰδοὺ, φίλε χειρῶναξ, τί νὰ πράξῃς. Ἐπειδὴ εἰς τόπον, ὅπου εὐκόλῳ ἐξάπτονται αἱ κεφαλαί, οὔτε δύναται οὔτε πρέπει νὰ μένῃ ὁ ἀγαθὸς πολίτης ἀδιάφορος ἐν καιρῷ ἀνησυχίας καὶ ταραχῶν, ἀνάγκη νὰ παρεμβάλῃ καὶ σὺ τὴν ἐνέργειάν σου· ἀνάγκη νὰ ἐξαφθῇ καὶ σὺ ἄλλὰ νὰ ἐξαφθῇ, οὐχὶ ὑπὲρ τῆς ἀταξίας καὶ τῆς καταστροφῆς, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς τάξεως καὶ τῆς συντηρήσεως καὶ συμμαχῶν μετὰ τῶν ἄλλων ἐντίμων καὶ φιλονόμων χειρῶνακτῶν νὰ καταπολεμήσῃ τοὺς ταραξίαις, οἵτινες σκοπὸν μόνον ἔχουσι τὴν ἰδιοτέλειαν. Ἐάν, πρὸς τοὺς προτρέποντάς σε εἰς ἀταξίαν καὶ ὀνομάζοντάς σε ἀνάξιον καὶ ἐπίβουλον ἀντιτάξῃς κατ' ἀρχάς ἀπλὴν ἄρνησιν, καὶ περιορισθῇς εἰς διαβεβαιώσεις περὶ τῶν ἀγαθῶν σου φρονημάτων, θὰ βιασθῇς ἐπὶ τέλος νὰ ἐνδώσῃς, εἴτε διὰ φόβον εἴτε καὶ δι' ἐντροπήν. Ἀλλ' ἐάν ἀναπτύξῃς ἐξ ἀρχῆς ὑπὲρ τῆς τάξεως τόσῃν ἐνέργειαν ὥσῃν οἱ ἐναντίοι ὑπὲρ τῆς ἀταξίας, ἐάν δείξῃς ὅτι δὲν φοβεῖσαι νὰ ὑπερασπίσῃς μετὰ τῶν ὁμοφρόνων σου τὸ κοινὸν συμφέρον, ἐννοεῖς τί θὰ συμβῇ; Οἱ ταραξίαι θ' ἀποχωρήσωσι καὶ θὰ ὑπάγωσιν εἰς ἀναζήτησιν ἄλλων· ἢ ἐάν ἐπιπέσωσι καθ' ὑμῶν, τὸ δίκαιον, τὸ δικαίωμα, ἢ κοινὴ συμπάθεια θὰ ἐνισχύσῃ τοὺς ὑμετέρους βραχίονας· ἢ τὸ λῆμα τῶν ἀχρείων θὰ καταβληθῇ ὑπὸ τοῦ θάρρους τῶν προμάχων τοῦ νόμου.

Προσέχετε λοιπὸν οἱ ἀγαθοὶ χειρῶνακτες· μὴ παρασύρεσθε ὑπὸ τοιούτων ἐχθρῶν τῆς πατρίδος· καὶ ἐνθυμούμενοι τὴν παροιμίαν τὴν λέγουσαν· « Φωνάζει ὁ κλέπτης διὰ νὰ φύγῃ ὁ οἰκοκύριος, » μὴ δίδετε ἀκρόασιν εἰς τοὺς ἐπιβούλους καὶ προδοτικούς αὐτῶν κρωγμούς· διότι σεῖς εἰσθε οἰκοκύριοι καὶ ἐκαῖνοι κλέπται· ὃ ἀφῆσατε λοιπὸν νὰ κλέψωσιν ὑμᾶς; Συνασπίσθητε ἄρα πάντες· ἀποκρούσατε εὐτόλμως τοὺς ραδιούργους, καὶ τότε θὰ πείσωσι καὶ ταραχαὶ καὶ στάσεις καὶ ἀνταρσίαι· ὅταν δὲ πύσωσιν αἱ ταραχαί, αἱ στάσεις καὶ αἱ ἀνταρσίαι, καὶ τὰ ὑμέτερα ἔργα θὰ εὐδοκιμῶσι, καὶ τὰς οἰκονομίας ὑμῶν δὲν θ' ἀναγκάζεσθε νὰ σπαταλήτε, καὶ ἡ ληστεία θὰ ἐξαλειφθῇ, καὶ τὸ δημόσιον ταμεῖον θὰ ἔχῃ πόρους εἰς διατήρησιν τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας, καὶ κατασκευὴν δρόμων, ἀτμοπλοίων, τηλεγράφων καὶ

τῶν τοιούτων, ἢ ἐκ τῶν ὁποίων ὠφέλεια προάγει τὸ ἐπάγγελμα καὶ αὐξάνει τὴν εὐτυχίαν ὑμῶν.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΛΥΣΣΗΣ.

Ἐπειδὴ ἡ ἀκριβοὺς γνώσις τῶν συμπτωμάτων τῶν ὑπὸ λύσσης κατεχομένων κυνῶν, εἶναι ἀξία τῆς προσοχῆς ἐκάστου πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν προσβολῶν τοιούτων ἐπικινδύνων ζώων, ἐνόμισα σκοπιμὸν νὰ δημοσιεύσω περιγραφὴν τινὰ αὐτῆς πρὸς τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐάν ἡ ὑδροφοβία, ἣτις συνήθως λύσση καλεῖται, ἀνεπτύχθῃ ἤδη, οὐδεμίαν ἐλπίς σωτηρίας ἢ θεραπείας ὑπάρχει· ὀφείλομεν μόνον νὰ ἀποκαταστήσωμεν τὸν δυστυχῆ τοῦτον πάσχοντα ἀκίνδυνον πρὸς τοὺς περιεστώτας. Ἐπειδὴ τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς λύσσης κυνὸς οὐ μόνον δὲν εἶναι ἀκριβῆ ἀλλὰ καὶ λίαν ἀπατηλὰ, καλὸν καὶ φρόνιμον νὰ μὴ ἐκτιθέμεθα εἰς τὰς προσβολὰς μὴ ὑγιῶς κυνὸς. Κατ' ἀρχάς παρουσιάζεται μεγάλη ἀθυμία καὶ ἀνησυχία· ὁ κύων ἀλλάζει· ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν θέσιν εἰς ἣν εὐρίσκεται, προσπαθεῖ νὰ φύγῃ, κρύπτεται ὑποκάτω τῶν ἐπίπλων τῶν δωματίων ἄνευ διαθέσεως πρὸς τὸ δαγκάνειν. Δυσκόλως καὶ ὀργίλως ὑπακούει εἰς τὸν κύριόν του περιφερόμενος μὲ κρεμασμένην κεφαλὴν. Μετ' οὐ πολὺ γίνεται πλέον ἀνήσυχος· τὸ βλέμμα του εἶναι παράδοξον, ἡ δὲ στάσις αὐτοῦ προδίδει ἀθυμίαν καὶ ὑποψίαν. Ἡ πρὸς τὸν κύριόν του ἀφοσίωσις φαίνεται ἐνίοτε μεγαλητέρα τῆς συνήθους, ἀλλὰ δαγκάνει ἐάν κτυπηθῇ ἢ ἐρεθισθῇ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ λυσσῶν κύων ἀποφεύγει πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ τὸν ἐρεθίσῃ ἢ διεγείρῃ. Ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει τῆς λύσσης δύναται νὰ διαμμένη εἰκοσι τέσσαρας ἕως τεσσαράκοντα ὁκτὼ ὥρας πλησίον τοῦ κυρίου του εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, χωρὶς νὰ ἀποκατασταθῇ ἐπικίνδυνος. Μετὰ ταῦτα παρουσιάζονται σπουδαῖοι πρόδρομοι μανίας καὶ λύσσης, καὶ ἐξ αὐτῶν φαίνεται ὅτι βλέπει ἐνώπιόν του ὁ κύων ἀντικείμενα φαντασιώδη. Ἐνίοτε κεῖται ἀκίνητος καὶ προσεκτικός, ὡς ἐπὶ τινος ἄγρου, ἀνίσταται ταχέως δαγκάνων κατὰ τοῦ ἀέρος, καθὼς πολλάκις ὑγιεῖς κύνες συλλαμβάνουσι μυῖκας, ρίπτεται καθ' ὁρμῆς κατὰ τινος τοίχου. Διὰ λόγου ἡ θωπευμάτων ἐκ μέρους τῶν περιεστώτων δύναται νὰ καταπραυνθῇ, καὶ στιγμὰὶ ἡ συχίας ἐπέρχονται. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ κλείουσιν, ἡ κεφαλὴ εἶναι κεκλιμένη, οἱ ἐμπρόσθιοι πόδες ἔλκονται ὑποκάτω τοῦ σώματος, καὶ ἰστάμενος κινδυνεύει νὰ πέσῃ. Παραχρῆμα ὁμοίως ἀνίσταται, νέει φαντασίαι λύσσης παρουσιάζονται· οἱ ὀφθαλμοὶ του φαίνονται ἄγριοι· δαγκάνει ἕκαστον πλησίον αὐτοῦ, καὶ ἀλυσίδετος ἀνορθοῦται. Οἱ ὁ-

φθαλμοὶ τοῦ λυσσῶντος κυνὸς φαίνονται λαμπροὶ καὶ ὁμοιάζουσι πρὸς δύο διαπύρους σφαίρας. Ἡ ἀνησυχία τοῦ ἀσθενοῦς κυνὸς αὐξάνει, ἡ δὲ διάθεσις πρὸς τὸ δαγκάνειν ἐλαττοῦται. Ἔσπε τοιαῦτα καθησυχαστικὰ συμπτώματα δίδουσι πολλάκις ἀφορμὴν νὰ ἀπατηθῇ καὶ ὁ τοῦ κυνὸς κύριος καὶ οἱ περιεστῶτες. Ἐπαναλαμβάνομεν δὲ νὰ εἰπώμεν ὅτι δέον νὰ μὴ ἐμπιστευώμεθα εἰς ἀσθενῆ καὶ ὑποπτὸν λύσσης κύνα.

Περὶ τῆς λύσσης ἡ ὑδροφοβία ἐπικρατεῖ παρὰ τῷ κοινῷ λαῷ ἐσφαλμένη καὶ ἐναντία τῆς ἀκολουθοῦσας ἰδέας. Ὁ λυσσῶν κύων δὲν φοβεῖται τὸ ὕδωρ, δὲν τὸ ἀποφεύγει ἐὰν τὸ πλησιάσωμεν πρὸς αὐτὸν, δὲν τὸ ἀποστρέφεται πεφοβισμένος· ἀπ' ἐναντίας πλησιάζων πρὸς τὸ ἀγγεῖον λείχει τὸ ρευστὸν καὶ τὸ καταπίνει κατὰ τὸ πρῶτον τῆς λύσσης στάδιον, ἂν καὶ ἡ κατάποσις γίνεταί μετὰ συσφύξεως ἢ μετὰ συστολῆς τοῦ λάρυγγος. Ἐνίοτε ἐμβάπτει ὅλην τὴν ῥίνα καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ εἰς τὸ ἀγγεῖον δαγκάνων τὸ ὕδωρ, μὴ δυνάμενος ἵνα καταπίῃ αὐτὸ ὥς εἰς τὴν ὕγιᾶ αὐτοῦ κατάστασιν. Εἰς τὰ πρῶτα ταῦτα στάδια δὲν δεικνύει ἀποστροφήν κατὰ τῆς αὐτῷ προσφερομένης τροφῆς, αὕτη ὅμως τῷ προξενεῖ ναυτίαισιν. Πρόδρομος λίαν χαρακτηριστικὸς τῆς ταχέως ἀναπτυχθησομένης λύσσης εἶναι, ἂν ὁ κύων καταξέσχίζῃ καὶ καταπίῃ ἀντικείμενα ἀλλότρια, μὴ συνήθη αὐτῷ εἰς τροφήν, καθὼς λόγου χάριν ἄχυρα, ὑφάσματα τῆς κλίνης του, ὑποδήματα, ξύλα, ὑέλους, λίθους. Εἰς πολλὰς περιπτώσεις αὐξάνει ἡ τοῦ σιέλου ἀπόκρισις, τὸ στόμα γίνεται ξηρόν, δεικνύον κατὰ τὰ τελευταῖα στάδια τῆς ἀσθενείας κυανίζον χρῶμα. Ἡ τοῦ στόματος καὶ τοῦ λάρυγγος ξηρασία αὐξάνει, καὶ τότε ὁ κύων ἐμβάλλει πολλάκις τὸν πόδα, ὥς νὰ ἐξαγάγῃ καταποθέν τι ὅσπου. Αἷμα πολλάκις ἐκρέει ἕνεκα τῶν καταποθέντων κοπτερῶν ὁστών, ὑφ' ὧν τὰ μαλακὰ μέρη τοῦ στόματος ἐτραυματίσθησαν. Αἱ δὲ ὕλα καὶ λυσσῶντος κυνὸς εἶναι τόσον χαρακτηριστικαί, ὥστε ἡ φωνὴ αὐτοῦ δὲν λησμονεῖται ποτὲ ὑπὸ τοῦ ἀκούσαντος ταύτην. Ἡ πρῶτη καθαρά φωνὴ γίνεται τραχεῖα, βαθυτάτη, καὶ διὰ τοῦτο κύνα ἀλλάζαντα τὴν φωνήν του καὶ ἀσθενῆ ὄντα ὀφείλομεν νὰ ὑποπτευώμεθα. Ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι ὁ λυσσῶν κύων γίνεται ἀνάλητος, ἀδιάφορος κατὰ διαφόρων ἐπ' αὐτοῦ ἐκτελεσθέντων βασάνων καὶ κατὰ τῶν μεγαλητέρων ἀλγηδόνων· οὔτε ὕλακτι, οὔτε πόνον δεικνύει. Ἰδιαιτέρην ἐντύπωσιν προξενεῖ ἡ ὄψις λυσσῶντος κυνὸς εἰς ἄλλους κύνας· ἡ ἐντύπωσις δὲ αὕτη εἶναι τόσον ἰσχυρά, ὥστε ὁ ἕτερος κύων εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον μέσον ἵνα διαγνωσθῇ ἡ ἥρεμος λύσσα ὑπόπτου κυνός. Οἱ ὕγιαι κύνες βλέποντες τὸν λυσσῶντα ὀργίζονται καὶ ἐπιπίπτουσι κατ'

αὐτοῦ. Ὁ ἵππος λακτίζει προσπαθῶν νὰ τὸν δαγκάσῃ, ὁ ταῦρος ὀρμᾷ κατ' αὐτοῦ προτείνων τὰ κέρατα. Ἄμα κίσθανθεις ὁ κύων ὅτι λυσσᾷ, φεύγει καὶ εὐρίσκει ἐκτὸς τῆς οἰκίας τὸν θάνατον. Ἐὰν δὲ ἐπ' ἀνέλθῃ ὑπάρχει μέγας κίνδυνος διὰ τε τοὺς ἀνθρώπους καὶ δι' ἅπαντα τὰ ζῶα· διότι καθ' ὅλων ὀρμᾷ, περιφρονεῖ ἅπαντα τὰ θωπεύματα καὶ δαγκάνει ἅπαντα τὰ ζωντανὰ ἄνευ διακρίσεως, καθὼς καὶ ἄψυχα ἀντικείμενα· τρέχει ἔχων κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν, ἀνοικτὸν τὸ στόμα καὶ κρεμασμένην ἅμα δὲ καὶ μετὰ κοινοῦ κεκαλυμμένην τὴν γλῶσσαν. Ἐὰν δ' ἐκ τοῦ κόπου παρακινήθῃ νὰ κοιμηθῇ, οὐαὶ εἰς ἐκεῖνον ὅστις τὸν ἐξυπνίσει! διότι ἀνακτῆσας ἤδη νέας δυνάμεις διὰ τοῦ ὕπνου ὀρμᾷ μετὰ φρικώδους δυνάμεως δάκνων θανατηφόρως· τελευτᾷ δὲ ὑπὸ γενικῆς παραλυσίας.

Ταῦτα τὰ μετ' ἀκριθείας ἐκτεθέντα συμπτώματα, συλλεχθέντα ὑπὸ διασήμεου φυσιοδίφου, εἶναι ἄξια τῆς ὅσον ἐνεστὶν εὐρυτέρας δημοσιότητος πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ καὶ προφύλαξιν τῆς ἀνθρωπότητος.

ΣΑΥΕΡΙΟΣ ΑΛΑΝΔΕΡΕΡ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΙΣ ΒΥΡΩΝΑ.

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν τοῦ W. L. Bowles)

(Ὁρα συλλάβ. 363, σελ. 140.)

Τέλος, Ἀρόλδε, ἔπαυσες καὶ σὺ ἀποδημῶν!
Εἰς τῆς Ἑλλάδος ἔκραξες τὴν γῆν· Ἑλευθερίαι!
Καὶ ἡ φωνὴ σου πανταχοῦ, εἰς ὅσους κ' εἰς ὄρυμόν
Εἰς βράχους κ' εἰς αἰγιαλοὺς ἀντήχησεν ὁμοία.
Πλὴν, φεῦ! φαντάσματος μορφῇ σ' ἐνέδρευ' ἀπαισία,
Καὶ τέλος τοῦ ἐπέραςε τὰ στήθη σου πικρόν·
Κατέπεσες ἐν νεαρχῇ, ἀνθούσῃ ἡλικίᾳ,
Καὶ ἤχησ' εἰς τὰ ὄρη σου, Ἑλλάς, μετὰ μικρόν
Φωνὴ ὀξεῖα· Κλαύσατε τὸν Βύρωνα νεκρόν!

Δὲν θέλω αἶκτος κατηφῆς νὰ κλάσῃ ἔσας πλάνας
Διέκοψε τοῦ ἥρωος ἡ πρώτημος θανή.
Τώρα, Ἀρόλδε, τὴν θνητὴν πορεῖαν σου περάνας
Δὲν εἶσαι πλέον ὑπαρξίς· ἀίθης, μὴ κοινή,
Ὅν ἐκτακτον, ὅπερ γελᾷ συγχρόνως καὶ θρηνεῖ.
Κυάριστος· ἀρκαδικὴ ἐπάνω σου ἄς κλίνη,
Ἄς στέψῃ δάφνη Πηνειοῦ χλωρὰ τὴν εὐγενῆ
Μορφὴν σου, καὶ τὸ πνεῦμά σου ἀτάρσχον ἄς μείνῃ,
Καὶ βλάσφημος φιθυρισμός· ἐπάνω σου μὴ γείνῃ.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔπαυσας, Ἀρόλδ', ἀποδημῶν!
Ἐδῶ σοῦ ἔπρεπε νεκρὸς νὰ μείνῃς τελευταῖον,
Ἐπὶ τῆς γῆς, ἣν πᾶς αἰὼν ἀπέκαμ' εὐφημῶν,
Καὶ τῆς ἡγίας ἡ Κλειώ τὸ ἔδαφος τ' ὠραῖον.
Αὐτοῦ μὲ δάφνας ἄς στεφθῇ τὸ μέτωπόν τ' ὠραῖον